

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1314/05
08.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене ББ, чији је пуномоћник ВВ адвокат, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж. 1654/03 од 12.01.2005. године, у седници одржаној 8.09.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж. 1654/03 од 12.01.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Лозници П. број 1497/02 од 17.07.2003. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је власник две гараже описане у овом делу изреке са обавезом тужене да јој ово право призна и дозволи да ову имовину издвоји као посебну. Другим ставом изреке одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је власник покретних ствари таксативно наведених и описаних у овом делу изреке. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се тужена обавезе да јој на име дуга за трошкове лечења покојног мужа исплати 271,00 ЕУРА са домицилном каматом од 2.11.2000. године па до исплате као и на име трошка кривичног поступка износ од 894,25 ЕУРА са домицилном каматом од 8.09.1999. године, а све у динарској противвредности са припадајућом законском каматом почев од подношења тужбе па до исплате. Четвртим ставом изреке тужена је обавезана да у приземљу куће која се налази у ГГ уклони постављени зид у ходнику куће у приземљу, у року од 15 дана, а последњим ставом изреке одлучено је да свака страна сноси своје парничне трошкове.

Пресудом Окружног суда у Шапцу Гж. број 1654/03 од 12.01.2005. године, жалбе парничних странака су одбијене и наведена првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу члана 491. став 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.02.2005. године), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку нема битне повреде из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а ни повреде из тачке 14. на коју се у ревизији указује, јер је изрека побијане пресуде сагласна утврђеном чињеничном стању.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је била у браку са пок. ДД када су стекли одређену покретну и непокретну имовину, коју су после прекида брачне заједнице поделили сагласно закљученом судском поравнању у предмету П. број 131/92 од 14.08.1992. године. Са овде туженом, сада пок. ДД закључио је брак 19__ . године који је трајао све до његове смрти маја месеца 2001. године. Поменути поравнањем тужиљи је у својину припао приземни део куће са описаним делом земљишта а покојном ДД спратни део. О гаражама и покретним стварима није било речи у поменутом поравнању, иако је у поравнању констатовано да су овом деобом бивши супружници поделили сву имовину стечену у браку. Ово поравнање је у потпуности испоштовано, а у вези покретних ствари утврђено је да је тужена предала тужиљи већи део ових ствари осим спорних за које је првостепени суд утврдио да су власништво тужене по основу поклона од покојног ДД, као и по основу стицања у њиховој брачној заједници. У односу на гараже које су предмет тужбеног захтева, утврђено је да су оне изграђене након развода брака и деобе стечене имовине између тужиље и пок. ДД. Такође је утврђено да не постоји правни основ обавезивања тужене да тужиљи исплати девизни износ у динарској противвредности којим је она како тврди платила дугове пок. Сретена после прекида њихове брачне заједнице.

С обзиром на овако утврђено чињенично стање, Врховни суд налази да су нижестепени судови правилном применом материјалног права одлучили као у изреци првостепене пресуде. За овакву своју одлuku, дати су јасни разлози, које у свему прихвата и овај суд.

Наводима ревизије се у суштини оспорава чињенично стање супротно одредби члана 385. став 3. ЗПП, која прописује да се из овог разлога ревизија не може изјавити. Наиме, ревизијом се истиче да је једна од гаража која је предмет тужбеног захтева подигнута односно започета за време трајања заједнице тужиље и сада пок. ДД а да је касније завршена средствима тужиље, као и друга гаража подигнута у дворишту. Првостепени суд је оценом изведених доказа утврдио да су оба ова објекта стечена, односно подигнута након прекида заједнице живота тужиље и пок. ДД, односно у заједници пок. ДД и тужене, а да су све непокретности стечене у браку тужиље и пок. ДД подељене односно биле предмет деобе. извршене поменути поравнањем. Такође је правилан став нижестепених судова да нема правног основа за обавезивање тужене на исплату трошкова које је тужиља евентуално платила у име и за рачун пок. ДД, након прекида њихове брачне заједнице, с обзиром да то није била њена законска обавеза, а ако је то учинила из моралних разлога, такође нема право на враћање, сагласно одредби члана 211. и члана 213. ЗОО.

На основу члана 393. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

дц